

Сураи Кофирун

109-уми сураи "Қуръон" буда, дар Маккаи мукаррама нозил шуда,
аз 6 оят иборат аст.

Сабаби нозил шудани ин сураро муфасссирони киром чунин ривоят кардаанд: Якчанд нафар аз сардорони Қурайш ба назди Пайғамбари Худо (с) омаданд ва гуфтанд: "Биё, ба ин тартиб сулҳ барқарор созем. Ту як сол маъбудони моро ибодат мекуни ва мо соли дигар маъбудии туро ибодат мекунем". Ҳазрати Муҳаммад (с) дар ҷавоб гуфтанд: "Маъозаллоҳ, ки ман ба Парвардигори худ касеро шарик биёрам". Маълум буд, ки кофирон дар зоҳир сулҳ кардани шуданд, лекин он сулҳ не, балки мудоҳана буд. (Мудоҳана - дар зоҳир сулҳ ва дар ботин хилофи сулҳро гӯянд). Пас ин сураи мубораки тавҳид ва бароат (халосӣ) аз ширку гумроҳӣ нозил шуд. Дар он низоъи байни ду тоифа аҳли имон ва бутпарастон баён мешавад. Беҳирадии онҳо ошкор мегардад, хоҳишҳои кофирон рад мешавад.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Бисмиллаҳи-р-Раҳмани-р-Раҳим

*Оғоз мекунам ба номи Худованде ки беандоза меҳрубону
бениҳоят бораҳм аст.*

قُلْ يَا أَيُّهَا الْكَافِرُونَ

Қул ӯй айюҳа-л-кафирун. 1.

1. Бигӯ: «Эй кофирон!»

Ин оят ва оятҳои оянда то охири ин сура ба пешниҳоди дар муқаддимаи ин сура зикршудаи мушрикони ҷавоб аст. Аллоҳтаоло ба ҳазрати Пайғамбар(с) амр намуд, ки бигӯ (ба ин ҷамоаи кофироне, ки туро ба ибодати бутону санғо меҳонанд), эй ҷамоаи кофирон!!

لَا أَعْبُدُ مَا تَعْبُدُونَ

Лӓ аъбуду ма таъбудун. 2.

2. Он чизеро ки шумо мепа́растед, ман наме́парастам.

Ман он бутҳое, ки шумо мепарастед, аз онҳо безорам ва онҳоро нампарастам, чунки онҳо ба касоне, ки онҳоро мепарастанд ҳеҷ зарар ва нафъе расонда наметавонанд. Ман ба Парвардигори хеш то ин, ки чизеро дар баробари Ӯ шарик ҳисобам паноҳ мебарам.

Ояти навбатӣ давоми хитоби Расулуллоҳ (с) ба мушрикони аст.

وَلَا أَنْتُمْ عِبَادُونَ مَا أَعْبُدُ

Ва лā айтум ъāбидуна мā аъбуд. 3.

3. Ва на шумо мепарастед он Зотеро, ки ман мепарастам.

Яъне он Худои ҳаққе, ки ман мепарастам воҳиду бешарик аст. Ӯ Парвардигори оламиён аст. Шумо Худои маро нампарастед, балки буту санамҳои аз сангу чӯб сохтаи худро мепарастед. Байни ибодати Раҳмон ва бутон фарқи калон ҳаст.

Ба ривояте такрори оятҳо барои он аст, ки кофирон мақсад доштанд, ки Расулуллоҳ (с)-ро ба ибодати бутҳои худ ризо кунонанд, аммо Расулуллоҳ (с) пешниҳоди онҳоро рад намуда, қабул нафармуданд.

وَلَا أَنَا عَابِدٌ مَا عَبَدْتُمْ

Ва лā ана ъāбиду-м мā ъабаттум. 4.

4. Ва на ман парастии хоҳам кард он чӣ шумо мепарастед.

Ин оят таъкид барои мушрикони Макка аст, то ки умедашонро кананд ва аз он фикре, ки доранд, боз гарданд.

Расулуллоҳ (с) такроран мегӯяд, ки ман на ҳозир ва на дар оянда бо роҳи шумо намеравам ва ҳеҷ яке аз олиҳаҳои шуморо ибодат намекунам. Балки Худованди ягонаро ба он тариқе, ки Ӯ дӯст медорад ва розӣ мегардад, ибодату парастии мекунам.

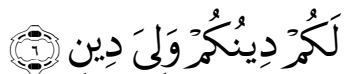
وَلَا أَنْتُمْ عِبَادُونَ مَا أَعْبُدُ

Ва лā айтум ъāбидуна мā аъбуд. 5.

5. Ва на шумо парастии хоҳед кард Зотеро, ки ман мепарастам.

На шумо Маъбуди ягонаи ҳақиқии маро (бе овардани шарик) парастии карданӣ ҳастед! Яъне, агар шумо Аллоҳро ибодат карданӣ шавед ҳам, онро бевосита ибодат намекунед. Байни Аллоҳ ва худатон чизеро (мисли бутони аз санг ва чӯб сохташударо) восита мекунед. Аз бутҳо талаб мекунед, ки хоҳиши

шуморо ба Аллоҳ расонанд. Аз Аллоҳ барои шумо неъмат талаб кунанд. Чунин ибодат назди Парвардигор мақбул нест ва ман аз чунин ибодати мушрикона безорам. Ман Худовандро бевосита ибодат ва парастии мекунам, аммо дар ҳоли ҳозир бошад:

Лакум динукум ва лия дин. 6.

6. Шуморост дини шумо ва марост дини ман».

Пас, вақто ки дини ширку бутпарастӣ барои шумо бошад, дини Тавҳиду Худопарастӣ, Ислому ирфон барои ман аст. Ман Худованди Раҳмонро, ибодат мекунам шумо бошед санаму бутонро мепарастед. Мазмуни ин сура ба ибодати Парвардигори воҳиду қаҳҳор ниҳоят далолати қатъӣ мекунад.

Он вақт ки шумораи мусулмонон кам буд, Худованд бо ин оят (яъне ояти 6-ум) ба Пайғамбари худ амр кард, ки кофиронро то муддате ба ҳоли худ гузорад. Чун Ислому қувват гирифт ва сафи мусулмонон зиёд шуд, Худованд ҳукми ин оятро мансук гардонид, яъне аз амал боздошт. Расули акрам (с) боз мушриконро ба роҳи Иломи ҳақиқӣ ва тарк намудани парастии бутҳо ва рӯй овардан ба ибодати Худованди яқини даъват намуданд. Бисёре аз онҳо ин дини ҳақро қабул намуда, мусулмон шуданд ва корнамоиҳои шоистае барои Иломи азиз карданд, ки дар саҳифаҳои таърих то абад боқӣ мемонад.

Дар ҳадис омадааст, ки ҳар кӣ ин сураро бихонад гӯё аз чаҳор бахш як бахши Қуръонро хонда бошад. Ривоят шудааст, ки касе ин сура ва сураи Ихлосро бихонад аз куфру нифоқ дур бошад. Валлоҳу аълам.

Поёни сураи **"Кофирун"**. Ва лиллоҳил ҳамд.